St-li nelze dáti za pravdu. V prvním směru neopírá se st-l o žádný zákonný předpis, který by z důvodů jím tvrzených zbavoval dřívější kázeňské tresty jejich váhy při pozdějším kárném řízení, resp. při stanovení kárného trestu, v druhém směru přehlíží, že důvod přitěžující okolnosti nespočívá v tom, že domáhal se svého tvrzeného práva u nejvyšších složek státu, ale že závadného způsobu, kterým uznán vinným, použil i u těchto nejvyšších složek.

Konečně spatřuje stížnost nezákonnost nař. rozhodnutí v tom, že žal. úřad, ač na rozdíl od kárného výboru I. stolice neshledal ve st-lově jednání kázeňského poklesku podle čl. 233 služ. předpisu A-I-1 a přes to, že zjistil v jeho jednání jen ohrožení dobrého jména vojska a nikoli tedy jeho poškození, jako kárný výbor I. stolice, tedy ač prý označení činu jest mírnější a není tu kázeňského poklesku, přece ponechal výrok o vině, trestu a nezapočtení doby trvání řízení před kárným výborem I. stolice pro postup do vyššího služného nezměněn.

Ani této námitce nelze přisvědčiti. St-l přehlíží, že žal. úřad nařídiv konečné projednání podle § 25 odst. 3 a odst. 5 a) a b) zák. č. 154/23 ve znění zák. č. 55/27 a podle § 101 odst. 2 a odst 3 a) a b) instrukce služeb. předpisu A-XIV přezkoumával nař. rozhodnutí v celém rozsahu, jak ostatně z obsahu nař. rozhodnutí jest zřejmo a postupoval tedy jak při subsumpci skutkové podstaty pod ustanovení zákona o porušení stavovských povinností, tak při stanovení specielních znaků zákonných a při výměře trestu zcela samostatně. Tak nepřijal I. stolicí uznanou polehčující okolnost, že st-l jest dosud soudně zachovalým, ani přitěžující okolnost, že k své činnosti dal se svésti snahou po opatření hmotného prospěchu, ale uznal naproti tomu za novou přitěžující okolnost dřívější st-lovy kázeňské tresty. Jestliže tedy při tomto přezkoumávání ponechal žal. úřad výrok I. stolice o vině co do skutkové stránky beze změny a dospěl jen po stránce právnické kvalifikace činu k jinému závěru a stanovil v mezích své volné úvahy se zřetelem na nově vyšetřené okolnosti polehčující a přitěžující trest v stejné výši, jako I. stolice, neporušil tím žádné zákonné normy, a nss také neshledal, že by úsudek jeho byl ve smyslu § 6 zákona o ss vadným. Jest proto stížnost v tomto směru bezdůvodnou.

Č. 10.255.

Pozemková reforma: Může stpú svolení k dalšímu zcizení zbytkového statku jednotlivcem obci odepříti z důvodu, že by prodejem byl zmařen cíl, sledovaný stpú-em při původním svolení podle § 7 záb. zák., poněvadž obec jako veřejný svazek nemá tak intensivního zájmu na prosperitě a výnosnosti hospodářského podniku jako osoba fysická, ani nemá možnosti okamžitého a věci prospěšného rozhodování, jehož je třeba pro vedení velkého hospodářského podniku?

(Nález ze dne 10. ledna 1933 č. 20.861/32.)

Věc: Viktor a Valerie P. v M. (adv. Dr. Tomáš Hegner z Prahy) proti státnímu pozemkovému úřadu v Praze o svolení k dalšímu zcizení statku.

Výrok: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro vadnost řízení.

Důvody: Výměrem z 2. března 1928 schválil stpú podle § 7 záb. zák. smlouvu trhovou z 26. února 1927, jíž Robert Ž. prodal manželům Viktoru a Valerii P. nemovitosti v obci K. s podmínkou, že k dalšímu zcizení koupené nemovitosti je třeba jeho souhlasu. Žádost kupců za svolení k dalšímu prodeji nemovitostí těch obci B. nevyhověl stpú nař. výměrem z těchto důvodů: »Při původním schválení koupě zbytkového statku K. sledoval stpú cíl, aby velmi mokrá a neúrodná půda zbytkového statku byla kultivována a přeměněna v plodnou zemědělskou půdu, a aby na ní hospodařila osoba schopná a kvalifikovaná. Žadatel těmto předpokladům vyhověl. Dalším zcizením statku byl by však zmařen tento cíl, poněvadž obec B. neposkytuje stpú-u dostatečnou záruku pro to, aby nemovitosti prodatelem meliorované a rekultivované byly i nadále řádně a odborně obhospodařovány. Obec jako veřejný samosprávný svazek nemá tak intensivního zájmu na prosperitě a výnosnosti hospodářského podniku jako osoba fysická, a nemá též možnost okamžitého a věci prospěšného rozhodování, jehož je zapotřebí pro vedení tak velkého hospodářského podniku. Vzhledem k těmto okolnostem zhoršila by se bonita půdy a její úrodnost byla by ohrožena, kdyby zbytkový statek přešel do vlastnictví a správy obce, a tím i zmařen byl plán sledovaný státním pozemkovým úřadem při udělení souhlasu ke koupi statku nynějšímu vlastníku.

O stížnosti do tohoto rozhodnutí uvážil nss takto:

Žal. úřad odepřel svoliti k dalšímu zcizení statku K. proto, že by prodejem obci B. byl zmařen cíl, který při původním svolení podle § 7 záb. zák. sledoval, totiž, aby velmi mokrá a neúrodná půda prodaného statku byla kultivována a přeměněna v plodnou zemědělskou půdu, i aby na ní hospodařila osoba schopná a kvalifikovaná, a že kupující obec záruku tu nedává. K závěru tomu došel žal. úřad z všeobecné úvahy, že obec jako veřejný samosprávný svazek nemá tak intensivního zájmu na prosperitě a výnosnosti hospodářského podniku jako osoba fysická, a nemá též možnost okamžitého a věci prospěšného rozhodování, jehož je třeba pro vedení tak velkého hospodářského podniku.

Stížnost vytýká, že názor ten v této všeobecnosti není logický a nemůže proto býti platným důvodem odepření žádaného povolení.

Nss dal stížnosti za pravdu. Je přece známo, že i obce řádně hospodaří na majetku pozemkovém značné rozlohy, názor žal. úřadu je pak v přímém rozporu se zákonem přídělovým, který obsahuje i směrnice pro hospodářsky účelné provedení pozemkové reformy, jichž nemůže stpú nedbati ani při rozhodování o tom, nebude-li zamýšleným dalším zcizením statek odcizen nějakému určitému cíli pozemkové reformy, který udělením původního svolení sledoval. Vždyť zákon přídělový pokládá obce zásadně za zvlášť schopné subjekty přídělu, a to i zemědělské půdy větší rozlohy, stanoví-li v § 12, že lze obcím přiděliti i půdu zemědělskou, je-li půda méně hodnotná, nebo vyžaduje-li její řádné využitkování takového nákladu, jaký by pravděpodobně nemohl na sebe vzíti hospodář jiný, a v § 25 dokonce mezi osobami, jimž lze přiděliti zbytkové statky nebo jiné větší podniky zemědělské, pamatuje i na

obce a jiné veřejné svazy (arg. citace § 1 pod č. 4 až 6 příd. zák.). Nikoliv tedy shora uvedená všeobecná úvaha, nýbrž teprve zvláštní okolnosti toho kterého případu mohly by vésti k závěru, že by byl dalším prodejem určité obci zmařen účel, který žal. úřad při původním svolení sledoval.

Stížnost namítá, že v daném případě je účel, který žal. úřad sledoval, již splněn a náležitě zabezpečen, i že obec B. je kupcem zvlášť kvalifikovaným, ježto sama je vlastníkem většího zemědělského podniku, řádně spravovaného, je dostatečně finančně silna a kupuje statek jen za tím účelem, aby mohla na svém majetku racionelněji hospodařiti.

Námitku tu nemohl nss věcně přezkoumati, ježto žal. úřad, vycházeje ze shora uvedené všeobecné úvahy o schopnosti obcí k zemědělskému hospodaření, vůbec žádného šetření po této stránce nekonal a nezjišťoval, dává-li kupující obec B. záruky, že účel, který původním svolením sledoval, bude i jí zabezpečen. Zůstalo tedy řízení po této stránce podle toho, co uvedeno, právně relevantní, neúplné. V tom spočívá podstatná vada řízení.

Č. 10.256.

Zaměstnanci veřejní (Slovensko): I. Ani oběžník min. škol. z 8. června 1929 č. 3436 o honorování t. zv. slovenské výhody při převodu profesorů středních škol do platů podle zák. č. 103/26, ani výnos min. fin. z 12. května 1928 č. 122.628—27, téže věci se týkající, nemá povahy právní normy, způsobilé založiti subjektivní právo strany. — II. Osobní přídavek, přiznaný z titulu t. zv. slovenské výhody, spadá pod pojem přídavků uvedených v § 196 odst. 1 plat. zák. — III. Zaměstnanec nemá nároku na ponechání takového přídavku při převodu do platů zák. č. 103/26. — IV. »Požitky hodnostní třídy a platového stupně« podle § 180 odst. 4 zák. č. 103/26 jsou požitky, které byly stanoveny pro tu kterou hodn. třídu podle platového schematu platného v době, kdy platový zákon počal působiti.

(Nález ze dne 10. ledna 1933 č. 65.)

Prejudikatura: ad I.: Boh. A 10.028/32, ad II. a III.: Boh. A 8013/29, 8510/30, ad IV.: Boh. A 7920/29, 8510/30, 8707/30.

Věc: Josef Maria S. v Bratislavě (adv. Dr. Fr. Ulberth z Prahy) proti ministerstvu školství a národní osvěty o převod do platů podle zák. č. 103/1926 Sb.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: St-l, profesor VIII. hodn. tř. při gymnasiu v Rumburku, byl od 1. září 1921 přikázán německo-maďarským odbočkám při státní reálce v Bratislavě. Výnosem min. škol. z 21. srpna 1924 bylo mu propůjčeno systemisované místo při státním reálném gymnasiu s německou řečí vyučovací v Bratislavě. Při tom bylo mu přiznáno referátem min. škol. v Bratislavě vynesením ze 17. září 1924 zvýšení jeho požitků VIII/2 »po dobu působení na Slovensku až do jinakého opatření